

Când ceva bun devine ceva rău

Versete călăuzitoare: Numeri 21.8,9; Ioan 3.14-16; 2 Împărați 18.4

Ar îndruma Dumnezeu vreodată în mod special pe cineva să facă un idol?

E o întrebare prostească, nu-i așa? Dumnezeu nu ar face niciodată așa ceva. Citim deja acest lucru în cele zece porunci, unde Dumnezeu spune: „Să nu-ți faci nici un chip cioplit {idol}” (Exodul 20.4).

În Numeri 21, însă, găsim o istorisire ciudată, care pare confuză și contradictorie: Dumnezeu îi spune lui Moise să facă un șarpe din aramă și să-l pună pe o prăjină, iar poporul trebuia să se uite la el pentru vindecare. Poftim? De ce ar da Domnul această poruncă ciudată poporului Său?

Să ne întoarcem în timp cu câțiva ani în urmă. De la ieșirea lor din Egipt, cu aproape patruzeci de ani în urmă, israeliții se aflau într-o stare proastă. Erau amărâți și nemulțumiți de rătăcirea în pustiu. Erau mâniați pe Moise și pe Dumnezeu și se plâneau de situația lor (Numeri 21.5).

Deși era de înțeles că erau supărați și nemulțumiți de viața lor în pustie, merseseră prea departe. Ca un avertisment, Domnul a permis ca șerpii veninoși să intre în tabără și să-i chinuiască. Un șarpe cu clopoței în bucătărie te-ar pune și pe tine în alertă, nu-i așa?!

Poporul și-a revenit repede și s-a pocăit de căile sale rele. Dumnezeu a alungat șerpii, dar povestea nu se încheiase încă: mulți fuseseră mușcați și muriseră din cauza otravei mortale. Când poporul a implorat pe Domnul pentru vindecare, Dumnezeu i-a dat lui Moise o instrucțiune neobișnuită:

Numeri 21.8,9: Și Domnul a zis lui Moise: „Fă-ți un șarpe înfocat și pune-l pe o prăjină. Și va fi așa: oricine este mușcat și-l va privi, va trăi“. Și Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus pe o prăjină. Și a fost așa: dacă vreun șarpe mușca pe cineva, când el privea la șarpele de aramă, trăia.

Luată la prima vedere, întreaga poveste pare destul de bizară. Dacă s-au pocăit, de ce nu i-a vindecat Dumnezeu pur și simplu? De ce acest șarpe idolatru?

În primul rând, este important de știut: Dumnezeu nu i-a poruncit lui Moise să facă un *idol* și nici nu i-a poruncit poporului Său să se *închine* șarpelui de aramă. Mai degrabă, șarpele era un *symbol*, la care poporul putea privi cu credință și accepta vindecarea lui Dumnezeu.

Imaginea mai mare o vedem în Noul Testament. Această metodă neobișnuită de vindecare ilustrează faptul că Dumnezeu mântuiește prin Isus. În Ioan 3 se spune:

Ioan 3:14-16: Și, cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă. Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.

În ce fel privirea la șarpele de aramă ilustrează mântuirea?

1. Numai cine privea la șarpe putea fi vindecat.

2. Nu erau necesare lucrări ale oamenilor
3. Vindecarea era la îndemâna oricui, dar era eficientă doar pentru cel care credea cu adevărat și priveau la șarpe.

De ce un șarpe făcut din aramă?

Dacă tot acest eveniment a fost menit să fie o imagine a lui Hristos pe cruce, atunci probabil te întrebi, de ce Moise nu a fost instruit să facă un miel din aramă. Nu ar fi un *miel* o imagine mai bună pentru Isus decât un șarpe?

Deși Isus este, desigur, Mielul lui Dumnezeu, șarpele de aramă înălțat este o imagine a *substituirii*. Când Isus a atârnat pe cruce, a luat asupra Sa păcatul nostru:

- Galateni 3.13: El S-a făcut blestem pentru noi.
- 2 Corinteni 5.21: Pe Cel care n-a cunoscut păcat, [Dumnezeu] L-a făcut păcat pentru noi.
- 1 Petru 2.24: El Însuși a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn.

Șarpele simbolizează urâtenia păcatului, care a fost înlăturat pe cruce.

Când simbolurile devin idoli

Așadar, șarpele de aramă este o imagine minunată pentru mântuirea prin Isus, dar aici devine un pic mai complicat. După evenimentele din deșert, israeliții au păstrat șarpele timp de secole ca pe o relicvă spirituală și istorică. Treptat, a devenit un fel de simbol religios și, în cele din urmă, au sacrificat pentru el. Șarpele devenise un idol - un obstacol în calea adevăratei închinări la Dumnezeu!

Când Ezechia a fost încoronat împărat al lui Israel, la vreo șapte sute de ani după evenimentele din pustie de atunci, el a luat măsuri radicale. În 2 Împărați 18 se spune:

2 Împărați 18.4: El ... a sfărâmat șarpele de aramă, pe care-l făcuse Moise, pentru că până în zilele acelea fiii lui Israel ardeau tămâie pentru el; ...

Ezechia a sfărâmat șarpele în bucăți! Imaginează-ți în ce necazuri trebuie să fi intrat Ezechia, pentru că a distrus un obiect cu valoare de neprețuit de mare, care fusese folosit de Dumnezeu. Șarpele de aramă era o relicvă valoroasă. Era chiar un simbol al Mântuitorului care urma să vină. Dar oamenii au luat ceva bun - ceva care fusese folosit de Dumnezeu - și l-au transformat într-un idol.

Uneori, lucrurile bune din viața noastră devin idoli și trebuie îndepărtate sau distruse. Anumite posesiuni materiale și obiceiuri de viață ne pot împiedica în umblarea noastră spirituală. Există domenii în viața noastră, pe care Dumnezeu le considera odinioară valoroase și le-a folosit, dar care acum ele ne abat de la lucrurile spirituale?

Să luăm ca exemplu social media. Să ne imaginăm că creștinii intră pe rețelele de socializare cu cele mai bune intenții: comunică amical cu alți credincioși, susțin evenimentele bisericii locale sau chiar postează citate spirituale sau devoțiuni. Dar, treptat, social media le ocupă din ce în ce mai mult timp și energie. Postările lor se referă din ce în ce mai mult la ei înșiși. Căutarea validării prin „like-uri” devine din ce în ce mai mult un obiectiv și o nevoie emoțională. În curând, ei își iau smartphone-urile în fiecare minut liber pentru a-și verifica sau

menține statutul de social media - uneori chiar și în timpul de liniște personală sau în timpul slujbelor de la biserică! Social media a devenit un șarpe de aramă pentru ei. Ceea ce a început ca un lucru bun și care avea sorți de izbândă pentru a fi folosit de Dumnezeu, s-a transformat într-o piedică în viața lor spirituală.

Eliminarea idolilor

Când citim astăzi Vechiul Testament, avem tendința de a-i privi cu dispreț pe israeliți și de a ne întreba: „De ce au căzut acești oameni în idolatrie? Ce a fost în neregulă cu ei?” Dar dacă israeliții ar putea vedea toți „idolii” la care ne închinăm noi astăzi, probabil că ne-ar critica comportamentul! Dacă un idol este ceva, care ia locul lui Dumnezeu în viața noastră, atunci mulți credincioși de astăzi nu sunt prea diferiți de israeliți.

Nu tot ceea ce iubim sau savurăm este un idol. Dar dacă ne dăm seama că ne concentrăm mai mult asupra anumitor lucruri decât asupra lui Dumnezeu, atunci s-ar putea să fi găsit un domeniu cu probleme, de care trebuie să ne ocupăm. Greg Laurie (născut în 1952) a spus odată:

Uneori, lucrurile bune pot deveni lucruri rele atunci când ne împiedică să facem ceea ce este cel mai bun.

La fel ca Ezechia, trebuie să luăm măsuri drastice în viața noastră: Trebuie să identificăm idolii și să ne distrugem șerpii de aramă. Atunci când facem acest lucru, dăm tot ce avem mai bun unui Dumnezeu care ne oferă pacea, speranța, bucuria și satisfacția durabilă pe care nimic altceva în această lume nu le poate oferi vreodată.

Titlul original: „A Good Thing Gone Bad”

Sursa: www.growingchristians.org